

1. FEJEZET

AZ ÚJ CÉGÉR

Ha valaki abban a minutumban megkérdezi Royce Melbornt, mit gyűlöl legjobban, azt mondta volna, a kutyákat. A kutyák és a törpök álltak a lista élén, és több közös vonásuk okán mindkettőt egyformán rühellte: kicsik voltak, ádázak, és megbocsáthatatlanul szőrösek. Az évek előrehaladtával Royce mind jobban megvetette őket, mégpedig mindkettőt ugyanabból az okból: mérhetetlen bánatot és fájdalmat okoztak neki.

Aznap éjjel például egy kutya.

Először azt hitte, a harmadik emeleti hálóterem ágymatracán fekvő szőrös teremtmény valami rágcsáló. A kunkori farkú, lapos orrú, fekete színű *izé* kicsinysége okán egy szennycsatornából előbújt, méretes patkánynak is beillett volna. Royce már éppen azon tűnődött, miképpen kerülhetett egy patkány a fényűző Hemley-birtokra, amikor az a valami feltápaszkodott. Csak bámulták egymást – Royce csuklyás köpenyében, kezében a naplóval, a korcs négy apró lábán egyensúlyozva. Egyetlen benntartott lélegzetvétel elegendő volt, hogy a tolvaj rájöjjön, tévedett. A háta is beleborsózdott, mert jól tudta, mi következik. Ami *mindig* következett, és a kis bestia nem is okozott csalódást.

A blöki felvakkantott. Nem tiszteletet parancsoló morgással vagy mélyről feltörő ugatással, hanem dobhártyarepesztően éles csaholással.

Határozottan nem patkány. Miért nem lehet inkább patkány? Azokkal soha sincsen gondom.

Royce a töréért nyúlt, de a rágcsálókutya leugrott az ágyról, és apró karmai végigcsúsztak a keményfa padlón. A tolvaj azt remélte, hogy menekülőre fogja. Még ha fel is veri álmából a gazdáját a kis szörnyeteg, akkor sem tudja elmagyarázni neki, hogy egy csuklyás idegen hatolt be Lady Martel budoárjába. A legszébb álmából felriasztott gazda talán hozzávág valamit az ölbéhez, hogy elhallgattassa. Persze a kis csúfság végeredményben mégiscsak kutya, és a törpök, valamint a kutyák sohasem azt teszik, amit az ember elvár tőlük. Az állat így menekülés helyett biztonságos távolban maradt, és olyan hangosan kaffogott, hogy csaknem szétesett karórépa méretű feje.

Hogyan jöhet ki ilyen nagy zaj egy ilyen kicsi valamiből?

Az ugatás visszaverődött a márványról és a mahagóniról, rikoltó vészriadóvá erősödött.

Royce nem tehetett mást: kivetette magát az ablakon. Nem így tervezte a kilépőjét, az ablak még csak harmadik helyen sem állt a menekülési útvonalak sorában, de egy nyárfa éppen ugrásnyi távolságban állt. A tolvaj elkapott egy széles ágat, és meglepéssel konstataálta, hogy az nem törik le a súlya alatt. A fa maga azonban megrázkódott, belezizegett a sötét udvar csendjébe. Mire Royce lába földet ért, már meg sem lepődött azon, hogy kiáltást hall:

– Megállj! – A rekedt hang tökéletesen illett tulajdonosának feladatköréhez.

Royce mozdulatlanágba dermedt. A feléje araszoló fickó számszeríjat tartott a kezében: egy megtöltött, felhúzott és zsákmánya mellkasára irányított számszeríjat. Az őrsajnálatos módon értette

a dolgát, még az egyenruháját is tisztán tartotta. Minden, a holdfényben csillogó gomb a helyén, minden egyes él pengeélesre va-salva. A fickó szemlátomást buzgómócsing volt, vagy ami még annál is rosszabb: egy őrszolgálatra lefokozott hivatásos katona.

– Lássam a kezed!

Határozottan érti a dolgát.

Az őr mögött megjelent egy második egyenruhás. Vaskos lép-tekkal trappolt oda az elsőhöz, szíjai és fémláncai hangosan csi-lingeltek. Kabátja ujját túl rövidre szabták, egy hiányzó gomb csorbította a párhuzamos rézsorozat szimmetriáját, gallérját sötét folt rondította. Az első őrrel szemben a második még számszeríjat sem hozott magával, azonban három karddal volt felszerelve: egy rövid pengét vitt csípője bal oldalán, egy valamivel hosszab-bat a jobb oldalon, és egy hatalmas kétkezes kardot a hátán. Ezek nem a Hemley-őrség fegyvereinek tűntek, de a Royce-ot sakkban tartó őrszem nem pillantott hátra, amikor a másik odaügetett.

A második férfi kivonta három kardja közül a legrövidebbet, ámde nem Royce-ra szegezte a fegyvert, hanem bajtársa nyak-szirtjének nyomta a hegyét.

– Tedd le a számszeríjat! – szólt Hadrian.

A férfi csak egy szempillantásig habozott, aztán kiejtette a ke-zéből a lőfegyvert. Az ütődés beindította az elsütőszerkezetet, és a lövedék sziszegve futott végig a csinosan karbantartott pázsiton. A hátuk mögött a rágcsálókutya még mindig csaholt, bár a han-got tompították az udvarház falai. Most, hogy társa a kezébe vette a dolgokat, Royce az övébe dugta a könyvet, és a kúria felé pil-lantott. Nem látott fényeket. A nemesek jó alvóknak számítottak.

Visszafordulva meglátta, hogy Hadrian még mindig az ügybuz-gó őrrre szegezi a kardját.

– Öld meg, aztán menjünk!

Az őr megdermedt.

– Még mit nem! – felelte Hadrian olyan felháborodással, mintha társa arra kérte volna meg, hogy hajítson el egy jóféle üveg bort.

Royce felsóhajtott.

– Ne kezd megint! Miért kell ezen mindig vitázni?

A számszeríjász válla legörbült, a kezét ökölbe szorította, még mindig a döfésre várva, amely véget vet az életének.

– Nem lesz semmi baj! Nem fújok riadót!

Royce már sokszor látta ezt a tekintetet, és úgy ítélte meg, a fickó egész derekasan viseli a dolgot. Nem pityergett, nem zokogott, nem könyörgött. Utálta, amikor az áldozatai nyüszítve térdre estek előtte, bár meg kellett hagynia, hogy úgy könnyebb volt végezni velük.

– Fogd be! – parancsolt rá a tolvaj, aztán Hadrianre pillantott.

– Öld meg, és menjünk! Nincs időnk vitázni.

– Eldobta a fegyvert – mutatott rá Hadrian. – Nem kell megölnünk.

Royce a fejét csóválta. Már megint ez a szó: *kell!* Hadrian gyakran élt vele, mintha bizony az öléshez szükség lett volna bárminemű indokra.

– Meglátott.

– És? Csak egy fekete csuklyás fickó vagy a sok közül. Több száz ember visel csuklyát.

– Mondhatok valamit? – kérdezte az őr.

– Nem! – förmedt rá Royce.

– Igen! – kontrázott rá Hadrian.

– Feleségem van. – A férfi hangja remegett.

– Felesége van! – biccentett Hadrian együttérzőn, miközben továbbra is az őr nyakszirtjén tartotta a pengét.

– Gyerekek is, három.

– Maribor szakállára, *három* gyereke van! – szólt Hadrian, mint aki döntésre jutott, és visszahúzta a kardját.

Az őr kifújta a levegőt. Valahogyan Hadriannel együtt mindketten azt hitték, hogy a szaporodás képessége nagy súllyal esik a latba. Nem esett.

– Nekem meg van egy lovam – jelentette ki Royce ugyanazzal a jogos felháborodással. – Amin ellovagolok innen, amint végeztél ezzel a szegény flótással. Ne húzd az időt. *Te* vagy a kegyetlen, nem én. Legyünk már túl rajta!

– Márpedig én nem fogom megölni.

Az őr szeme reménykedően elkerekedett, és egy apró, megkönynyebbült mosoly játszott a szája sarkában. Royce-ra pillantott megerősítésért, valamiféle bizonyosságot keresve, hogy valóban megéri a hajnalt.

Ekkor odafent kivágódott egy ajtó, és valaki kikiáltott rajta:

– Ralph?

Fények gyúltak a házban. Négy emelet hét ablakában gyertyák lobbantak fel.

Talán csak ilyen sok időbe telt meggyújtani őket.

– Ide! – kiáltott vissza Ralph. – Behatolók! Hívj segítséget!

Persze, még hogy nem fúj riadót!

Ez megtette a hatását. Royce a töréért nyúlt.

Mielőtt azonban megérinthette volna a nyelét, Hadrian leütötte Ralphot kardjának markolatgombjával. Az őr elnyúlt a fűben kilőtt számszeríja mellett. Lehetetlen volt megmondani, vajon azért ütötte-e le a fickót Hadrian, mert segítségért kiáltott, vagy mert Royce a töréért nyúlt. A tolvaj az előzőben reménykedett, de az utóbbira gyanakodott.

– Tűnjünk el innen! – javasolta a társa, azzal átlépett Ralphon, és megrántotta a másik karját.

Nem én húztam az időt – gondolta Royce, de nem akart újabb vitába kezdeni. Ahol egy számszeríj előkerül, ott több is akad. A számszeríjak nem tartoztak a kicsi és szőrös dolgok közé, mégis

szerepelniük kellett volna a listán. Hadriannel a fal árnyékában osontak, és megkerülték a virágzó rózsabokrokat, bár Royce-nak fogalma sem volt róla, miért vesződnek vele. Őrhacukájában Hadrian ugyanis olyasféle zajt csapott, mint egy málhás ló teljes lószerszámmal.

A melengári Galilin békés agrártartományában nem számított gyakori bűnténynek a lopás, ezért Lord Hemley birtoka siralmasan hatástalan biztonsági felszereltséggel bírt. Míg Royce különböző felderítőutak alkalmával hat őrt is kiszúrt, ezen az éjszakán csak hárman voltak: egy kapuőr, Ralph és a kutya.

– Ralph! – kiáltott megint valaki. A hang távolról jött, de messze visszhangzott a nyílt pázsiton.

A hátuk mögött öt lámpás himbálózott a sötétségben. Olyan zavaros rajzolatot adtak, mint egy eltévedt keresőcsapat vagy egy részeg szentjánosbogárraj kerengése.

– Aaron, ébresszetek fel mindenkit!

– Engedjétek el Pukli uraságot! – rikoltotta utánuk egy női hang. – Majd ő megtalálja a jómadarakat!

Mindezek mögött folyamatos, éles csaholás zengett – kétségkívül Pukli uraság jóvoltából.

A főkapunál egy őr sem állt. Az ott állomásozó katona bizonyosan segítségért sietett, amikor meghallotta Ralph vészriadóját. A két besurranó minden ellenállás nélkül átjutott, és Royce elámult Hadrian jó szerencséjén: a fickó egy két lábon járó nyúlmancs volt. A Royce-féle Pragmatika Iskolájában eltöltött három év alatt a társát borító idealista máz még csak meg sem kopott. Ha Pukli uraság adott esetben egy nagyobb és vérszomjasabb állat, talán nem menekülhettek volna el olyan könnyen. És míg Hadriannek meg sem kottyant volna megölni egy kutyát, Royce egyáltalán vette biztosra, hogy meg is tette volna.

Kölykei vannak, Royce! Három is!

Elérték a biztonságos és sűrű bozótost, ahol a lovakat hagyták. Hadrianét Táncosnak hívták, Royce viszont sohasem látta értelmét, hogy elnevezze a sajátját. Miközben a naplót eltette a nyeregtáskájába, megkérdezte a társát:

– Hány évig is voltál katona?

– Avrynban vagy Káléban?

– Összesen.

– Öt évig, de az utolsó kettő... nos, kevésbé hivatalos keretek között zajlott.

– Öt évig? *Öt évig* a hadsereg kötelékében? Csatákban is jártál, ugye?

– Persze hogy jártam! Ádáz csatákban.

– Ühüm.

– Haragszol, amiért nem végeztem Ralphfal, ugye?

Royce egy pillanatra a fülét hegyezte. Senki sem követte őket, nem villantak fények a fák között, már a mániákus rágcslóku-tya csaholása sem űzte őket. Egyik lábát átvette a nyergen, és lábfejét a túloldali kengyelbe tette.

– Úgy véled?

– Nézd, én csak azt akartam, hogy legyen *egy* nyamvadt melónk, amely során senki sem hal meg.

Hadrian levette az őrzubbonyt, és lecserélte a nyeregtáskájából előkerülő gyapjúingre és bőrtunikára.

– Miért?

Hadrian a fejét rázta.

– Mindegy.

– Nevetségesen viselkedsz. Számos olyan melónk volt, amelyben senkit sem öltünk meg. De akárhogy is, jól van így. – Royce megragadta a gyeplőt, amit összecsomózva használt.

– Mi az? Mit mondtál?

– Jól van. Jól van így.

– Jól van így? – húzta fel egyik szemöldökét a társa.

Royce bólintott.

– Most meg már kezdesz megsüketülni?

– Én csak... – Hadrian értetlenül meredt rá, majd haragosan ráncolni kezdte a szemöldökét. – Azt tervezed, hogy később visszajössz, nem igaz?

A tolvaj nem felelt.

– Miért?

Royce megfordította a lovát.

– Szeretek alapos munkát végezni.

Hadrian is felmászott a nyergébe.

– Csökönös számár vagy! Hisz semmi értelme sincs. Ralph semmiféle fenyegetést sem jelent.

Royce megvonta a vállát.

– Azt nem tudhatod. Érted te az *alapos* szó jelentését?

Hadrian arcán összefutottak a ráncok.

– Érted te a *csökönös számár* jelentését? Nem kell megölnöd Ralphot.

Már megint: nem kell.

– Majd később elvitatkozunk ezen. Ma éjszaka már úgysem végzek veled.

– Jó! – fújt egyet dühösen Hadrian, és együtt kiügettek a bozótból, majd ráfordultak az országútra vezető ösvényre.

Nyílt terepen lovagoltak, egymás mellett. Eleredt az eső, mielőtt elérték volna a Király útját. A nap már felkelt, bár nem látszott az égen a súlyos felhőktől, amelyek szénfekete kenetet hagytak az égbolton. Hadrian szerencsére hallgatott. Amikor kocsmákba értek, akár ismert valakit, akár nem, Royce társa beszélgetést

kezdemenyezett. Olyan könnyedséggel sétált oda az idegenekhez, mintha azok csak rég nem látott barátai volnának. Hátba veregette őket, meghívta őket egy körre, és szájtátva hallgatta érdekfeszítő történeteiket, például a kecskéről, amely újra meg újra átszökött a szomszéd kertjébe.

Amikor csak ketten haladtak az úton, Hadrian szót ejtett a fákról, a tehenekről, a hegyoldalakról, a felhőkről, a meleg vagy hideg időről, és mindennek az állapotáról, kezdve a csizmájától – amelyet már talpalni kellett volna – a rövidkardjáig bezárólag, amelynek markolatára már ráfért volna egy átszíjazás. Semmi sem lehetett olyan jelentéktelen, hogy ne érdemelt volna egy-két megjegyzést. A poszméhek sokasága vagy éppen hiánya húszperces fejtegetésre sarkallta. Royce ilyenkor egyetlenegyszer sem szólalt meg – nem akarta felbátorítani a társát –, de Hadrian zavartalanul folytatta az okfejtést a méhekről, a virágokról és a sárról, amely önmagával folytatott beszélgetéseinek szintén kedvelt témájának számított.

Fáradhatatlan csevegésvágya ellenére az eső mindig elnémította Hadriant. Talán rosszkedve lett tőle, vagy a kopogástól nem hallotta magát. Akármi is volt az oka, Hadrian Blackwater esőben hallgatott, ezért Royce szerette a viharos napokat. A szerencse ezúttal mellészegődött, és csaknem hazáig kitartott. Melengár az utóbbi évek egyik legcsapadékosabb tavaszát élte.

Royce lovagolás közben időről időre a társára pillantott. Hadrian lehajtva tartotta a fejét, a csuklyája összenyomódott és lógott a víz súlya alatt.

– Miért nem beszélsz soha, amikor esik? – szólította meg végül a tolvaj.

Hadrian egyik hüvelykujját beakasztotta csuklyájának elejébe, és a szegélyt felemelve kikukkantott.

– Hogy érted?

– Egyfolytában szövegelsz, de amikor esik, akkor sohasem. Miért?

Hadrian vállat vont.

– Nem tudtam, hogy zavar.

– Nem is. Inkább az zavar, amikor megállás nélkül jártatod a szád.

Hadrian odanézett, és az átázott csuklya alatt megjelent egy kis mosoly.

– Szereted, amikor beszélek, ugye?

– Épp most magyaráztam el, hogy...

– Persze, de ha tényleg annyira szeretnéd a csendet, nem tetted volna szóvá.

– Hidd csak el nekem – felelte a másik –, én *nagyon* szeretem a csendet!

– Ühüm.

– Most meg mit akar jelenteni ez az *ühhüm*?

Hadrian mosolya vigyorrá szélesedett.

– Hónapok óta lovagolunk együtt, és én végig magammal társalogtam. Sohasem csatlakozol, pedig néhány beszélgetés egészen jól sikerült. Egyetlen szót sem szólsz, de most, hogy elhallgattam, nézz csak magadra, be nem áll a szád.

– Egyetlen kérdést feltenni nem egészen ugyanaz, mint amikor *be nem áll a szám*.

– De érdeklődésedet fejezted ki. Ez már önmagában nagy szó!

Royce a fejét csóválta.

– Csak azt hittem, valami bajod van. És nyilvánvalóan ráhibáztam.

Hadrian csak vigyorgott tovább kedélyesen és önelégülten, mintha éppen pontot szerzett volna valami képzeletbeli versenyben. Royce lejjebb húzta a saját csuklyáját, kizárva a másikat.

A lovak tovább küszködtek a sárban és a kavics között, kantárjukat csörgetve rázták le fejükről a vizet.

– Elég jól zuhog, mi? – kezdte újra Hadrian.

– Fogd be!

– Egy olmstedi gazda felesége szerint ez az évtized legcsapadékosabb tavasza.

– El fogom metszeni álmodban a torkodat. Komolyan megteszem.

– Csészekben szolgálta fel a levest, mert a férje és Jacob, az a hétalvó, borissza sógora, eltörték a jó cserépedényeit.

Royce megsarkantyúzta a lovát, és elügetett.

Visszatértek a Vándorútra Medford alsóvárosában. A tavasz csaknem véget ért már, a világ más részein a virágzó fák éppen azon dolgoztak, hogy rózsaszín szirmaikat zöld levelekre cseréljék, a meleg fuvallatok pedig a föld szagát hozták, miközben a gazdák sietve próbálták a vetés végére érni. A Vándorúton mindez azt jelentette, hogy a négy napja szakadó eső ismét koszos kacsausztatót varázsolt az utca mélyebben fekvő végébe. És ahogy az már megszokott volt, a vízszint elérte az épületek mögötti nyitott szennyacsatornát. A helyiek által csak Hidaknak keresztelt csatorna pedig átszivárgott az egyre növekvő tóba, megszire terítve az emberi és állati melléktermék bűzét.

Most is erősen zuhogott. Royce, Gwen és Hadrian a Medford-ház deszkázott tornácán állt, és a sártó túloldalán emelkedő ivó új cégérét szemlélték. Szépen lakkozott tábla lógott a kovácsoltvas akasztóról, rajta egy skarlátszín virág és egy tekeredő vessző képével, a száron egyetlen hegyes tüskével. A virágot ízléses betűk vették körül: A RÓZSA ÉS TÖVISE.

A cégér furán festett az ütött-kopott, foldozott, zsalukból rakott nyeregtetővel fedett és kiszolgált deszkákból összetákolt taverna homlokzatán. Lelakottsága ellenére a sörház és faloda jelentős javuláson esett át. Az egy éve még Ocsmány Fejnek nevezett helynek nem volt szüksége cégérrre, hogy írástudatlan törzsvendégeinek hirdesse magát. A ragacsos ablakokból és sárral tapasztott falakból mindenki egyértelműen megértette, miféle helyen jár. Amióta azonban Gwen átvette a kocsmát, kikaparta az épületet a sárból és a mocsokból, de odabenn a taverna még nagyobb átalakuláson ment keresztül. Az utcai homlokzat első díszeként pedig egyelőre ez a cégtábla szolgált.

– Gyönyörű! – vélte Hadrian.

– Napfényben még szebb lesz. – Gwen határozott mozdulattal karba tette a kezét. – A virág tökéletes lett. Emma rajzolta meg, Dixon pedig segített a festéssel. Szerintem Rose-nak is tetszett volna. – Gwen felpillantott a sötét felhőkre. – Remélem, valahogyan látja... látja a rózsáját Grue régi ajtaja fölött.

– Biztosan látja – nyugtázta Royce.

Hadrian nagy szemeket meresztett a társára.

– Mi van? – vágott vissza a tolvaj.

– Mióta hiszel te a túlvilági életben? – szegezte neki Hadrian.

– Nem hiszek.

– Akkor meg miért mondtad, hogy...

Royce tenyerével a verandakorlátra csapott, amitől az esőcseppek szerteszét repültek.

– Látod? – nézett panaszosan Gwenre. – Látod, mivel kell nap mint nap megbirkóznom? Folyamatosan dorgál a viselkedésem miatt. *Miért nem tudsz mosolyogni egy kicsit? Miért nem integetél vissza a kölyöknek? Belehalnál, ha udvarias lennél a vénaszszonnyal? Miért nem tudsz néha néhány kedves szót szólani?* Most pedig, amikor próbálok egy kicsit megértőbb lenni, na, mit ka-

pok? – Royce felfelé fordította mindkét tenyerét, mintha először mutatná be a nőnek Hadriant.

Társa csak nézett rá, ezúttal összeszorított ajakkal, mintha csak azt mondaná: *Ez most komoly?* Ehelyett azonban csak annyit felelt:

– Csak azért vagy kedves, mert ő is itt van.

– Én? – Gwen kettőjük között állva, nyakát csavargatva egyikről a másikra nézett, ártatlanul, mint egy harmatcsepp. – Mi közöm van nekem ehhez az egészhez?

Hadrian a szemét forgatta, aztán fejét hátravetve hahotázni kezdett.

– Szép kis firmák vagytok ti ketten! Amikor együtt vagytok itt, olyan, mintha idegenekkel kellene szót értenem. Nem is idegenekkel, inkább mintha önmagatok ellentétei volnátok. Ő úriemberré változik, te pedig úgy teszel, mintha semmit sem tudnál a férfiakról.

Royce és Gwen továbbra is védekezően, kifejezéstelen arccal néztek rá.

Hadrian kacagott.

– Jó! E napot ünnepélyesen elnevezem az Ellentétek Napjának. És mint ilyenem, átkelek a Parfüm-tengeren, hogy magamhoz vegyek egy italt a Jó Étkek és Tiszta Lepedők Palotájában!

– Hé! – csattant fel a nő, és egy felháborodott szusszantás kíséretében csípőre tette a kezét.

– Igen! – csatlakozott Royce. – Ugye, hogy nem csak én tudok durván viselkedni?

– Hagyjátok abba, tényleg megijesztetek. – Hadrian faképnél hagyta őket.

– Hiányoztál – mondta a tolvajnak Gwen, amikor annak társa már belépett az ivóba. Tekintetét az óriás pocsolyában buborékokat verő esőcseppeken tartotta.

– Csak néhány napig voltam távol – felelte Royce.

– Tudom. Mégis hiányoztál. Mindig hiányzol. Néha félek... aggodom, hogy valami rossz fog történni.

– Aggódsz?

A nő vállat vont.

– Megölhetnek, elfoghatnak, vagy találkozol egy gyönyörű nővel, és sohasem jössz vissza.

– Hogyan aggódhatsz? Hisz ismered a jövőt, nem igaz? – viccelt a tolvaj. – Hadrian azt mesélte, egyszer jósoltál a tenyeréből.

Gwen nem nevetett. Csak annyit felelt:

– Sok tenyérből jósoltam már. – Felpillantott a cégérrre, rajta az egyetlen kibomlott rózsával, és bánat futott át az arcán.

Royce hirtelen legszívesebben ledöfte volna magát.

– Sajnálom... nem úgy értettem...

– Semmi baj.

Nem úgy tűnt, mintha nem lenne semmi baj. Royce izmai megfeszültek. Mindkét kezét ökölbe szorította, és örült, hogy a nő nem pillant feléje. Gwen átlátott a védművein. Mindenki másnak hús méter magas, szilárd falnak tűnt, a tetején borotvaéles tüskékkel, lábánál árokkal, de Gwen számára csupán egy függönyözetlen ablak volt törött retesszel.

– De igenis aggodom – folytatta a nő. – Nem cipésként vagy kőművesként keresed a kenyeredet.

– Nem kellene aggódnod. Mostanában semmi olyat sem csinállok, ami okot adna az aggodalomra. Hadrian nem hagyja. Elvezett értéktárgyakat hozok vissza, meg vizsályoknak vetek véget... tudod, hogy még egy gazdának is segítettünk felszántani a földjét?

– Albert szántóvetői munkát szerzett nektek?

– Nem ő, hanem Hadrian. A gazda megbetegedett, a felesége pedig kétségbeesett. Sok pénzzel tartoztak.

– És *te* felszántottál egy mezőt?

Royce hamiskásan mosolygott.

– Szóval Hadrian szántott, te pedig nézted.

– Mondom neked, hogy ilyen! – sóhajtott fel a tolvaj. – Néha egyáltalán nem értem.

Gwen rámosolygott. Valószínűleg Hadrian pártját fogta. A legtöbben azt tették. Mindenki nagyra tartotta a jó cselekedeteket, legalábbis mások előtt ezt mutatták, Gwen arcáról pedig türelmes megértés sugárzott, mintha udvariasságában nem akarná szavakkal is megerősíteni a meggyőződését. Nem számított. A nő rámosolygott, és arra a röpké pillanatra még az eső is elállt. Arra a kis időre kisütött a nap, és ő sohasem élt orgyilkosként, Gwen pedig sohasem dolgozott kéjnőként.

Kinyújtotta a kezét. Olyan nagyon szerette volna megérinteni és a karjába zárni a pillanatot, csókot nyomni a nő mosolyára, hosszúra nyújtani a futó csillogást, máskülönben úgy emlékszik majd vissza rá, mint egy kihunyó szikrára. Keze megállt a levegőben.

Gwen a tolvaj visszahanyatló karjára nézett, majd az arcára emelte a tekintetét.

– Mi a baj?

Csalódást hallok a hangjában?

– Nem vagyunk egyedül – biccentett Royce az utca túloldalára, ahol három, koldusgúnyába bújt alak osont a konyhaablak körüli árnyékok között.

– Beszélned kell a csaposoddal. Dixon az utcára dobja a maradékot, ami idevonzza a legyeket.

Gwen is odanézett.

– Legyeket?

– Elfeket. Turkálnak a szemetedben.

Gwen hunyorított.

– Nem is láttam őket. – Legyintett. – Nem baj. Meghagytam Dixonnak, hogy adja oda nekik a maradékokat. Remélem, azért nem a sárba dobta ki! Kell egy hordó, vagy ki kell tennem egy asztalt.

Royce fintorgott a nyomorult alakokat látva. A testükre tapadó rongyok alig voltak többek ruháknak látszó, szakadt cafrangoknál. Az esőben ázó elfek úgy festettek, mint holmi bőrrel burkolt csontvázak. Etetni őket inkább kegyetlenségnek, semmint nagylelkűségnek tűnt. Gwen miatt hiú reményekbe ringatják magukat. Jobb lett volna hagyni meghalni mindet. Jobb nekik, jobb mindenkinek.

A nőre pillantott.

– Ugye tudod, hogy vissza fognak járni? Sohasem szabadulsz meg tőlük.

Gwen megbökte az oldalát, majd a Vándorútra mutatott.

– Itt van Albert.

Gyalogosan, a vaskos felhőszakadás fátyla mögül Albert Winslow tűnt fel, aki viszolygó pillantással közeledett a rettegett tavacskához. A bőrig ázott várgróf új, perem nélküli kalpagja a fejéhez tapadt és leomlott arca egyik oldalán. Köpenye egészen a testére tapadt. Végigtekintett a párás utcán, aztán szemöldök-ráncolva rájuk pillantott.

– Ha ez mindig ilyen lesz – szolt oda –, nem tudnál hidat verni a várárkod fölé, Gwen?

– Nincsen rendelkezési jogom az utca fölött! – kiáltott vissza a nő. – És hidat sem verhetek. Ezzel a kéréssel a királyt kell felkeresned, vagy legalábbis az Alsóvárosi Kereskedőcéhet.

Albert végignézett a forrni látszó tapon, és fintorogva belegázolt.

– Lovat akarok! – kiáltott fel a felhőkre, amikor a víz elérte a vádliját. – Várgróf vagyok, Maribor szerelmére! Nem illene szennyvízben gázolnom csak azért, hogy jelentést tegyek.

– Hármat nem engedhetünk meg magunknak – felelte Royce. – Kettőt is alig tudunk etetni.

– Most már tudunk. – Albert felhajtotta köpenyét, és az erszényére mutatott. Meg is rázta. – Kifizettek!

Hat, melengári sólyommal nyomott aranypéNZ és húsz ugyanilyen ezüst hevert a Sötétszoba asztalán.

Az egyetlen ablaktalan helyiséget egykor konyhai tárolásra használták, de mostanra Gwen átalakította a teret, hogy az a Riyria, vagyis Royce és Hadrian kalandorvállalkozásának főhadiszállásaként szolgáljon. Kandallót építtetett be, amely meleget és fényt adott, és behozatta azt az asztalt, amelyre most Albert kiürítette az erszényét.

Royce odavitt egy gyertyát. Minden királyság és városállam saját pénznemmel büszkélkedhetett, ám a denentius nemzetközinek számított, és elvileg mindenhol azonos volt a súlya – pontosan annyit nyomott, mint egy átlagos vörösbegytojás. Egy ezüstdenentius súlya megegyezett egy aranydenentiuséval, de nagyobbra és vastagabbra verték, hogy ellensúlyozza a könnyebb alapanyagot. Legalábbis ez volt a cél, amit többnyire sikerült is elérni. Ezek valóságos pénzeknek tűntek.

– Jut eszembe, megúsztatok a dolgot. – Albert a kandallónál állt, és levette átázott kalapját. – Lady Martel vagy nem tudja, hogy elvitték a naplóját, vagy túlságosan szégyelli jelenteni a lopást. Én az utóbbira voksolok.

Nekilátott kicsavarni kalapjából a vizet a padlóra.

– Nem, nem, nem! – kiáltott rá Gwen. – Add csak ide azt! Ja, és bújj ki a többi gúnyádból is! Ki kell mosni őket. Dixon, tudsz keríteni egy pokrócot, kérek?

Albert felhúzta a szemöldökét, miközben Gwen kinyújtott kézzel várakozott. Kérdőn Royce-ra és Hadrianre pillantott. Egyik sem szólt egy szót sem. Mindketten egy-egy vigyorral válaszoltak.

– Albert, tényleg azt hiszed, hogy olyasmit tudsz mutatni nekem, amit még sohasem láttam? – firtatta a nő.

A vágróf összevonta a szemöldökét, hátrasimította vizes haját az arcából, és nekilátott kigombolni a zekéjét.

– Szóval, mint mondtam, Lord Hemley még csak nem is ke-restet benneteket. A megbízónk, Lady Constantine szerint Lady Martel csak arról számolt be, hogy az éjszaka közepén felriadt valamire, de csak vaklárma volt.

– Vaklárma? – kérdezte Royce.

– Nem hiszem, hogy Ralph és Pukli uraság igazat adna neki – jegyezte meg Hadrian.

– És mégis mit mond, mire riadt fel? – érdeklődött Royce.

Albert kibújt a csöpögő brokátból, majd Gwen átvette tőle a ruhát. A nagydarab csapos visszatért egy pokróccal, és anyagot cseréltek.

– Kérlek, add oda Emmának! Üzenem, hogy tegyen meg minden tőle telhetőt.

– Mondd meg neki, hogy vigyázzon vele! – aggodalmaskodott Albert. – Drága holmi.

– Tudjuk – emlékeztette Royce.

– Emma ért a brokáthoz – nyugtatta meg a várgrófit Gwen, amikor Dixon elhagyta a helyiséget. – Most pedig lássuk azt a harisnyát és nadrágot!

– Kaphatok egy széket?

– Majd ha levette a bricseszt.

– Szóval Lady Martel miféle éjjeli ijedelmet említett? – terelte vissza a szót Royce.

– Ja... – kacagott Albert, miközben lehangolta a lábán hosszú harisnyáját. – Azt állította, egy mosómedve jött be a hálóterme ablakán, és felriasztotta a kutyáját. Az ugatást hallva a birtok egyik őrszeme futva érkezett, és a sötétben fejfelé nekiszaladt egy nyárfaágnak. Felkiáltott, mert azt hitte, hogy megtámadták.

– Azt *hitte*, hogy megtámadták? – hitetlenkedett Royce.

– Szerinte két fickó betört a birtokra, és megfenyegették, hogy megölik. Lady Martel megdorgálta, hogy csak képzelődik.

Royce leült a tűzzel szemben, ujjbegyeit összeütögetve. Azon tűnődött, mi állhat abban a naplóban, ami miatt Lady Martel olyannyira el szeretné kerülni, hogy nyomozás legyen az ügyből.

Hadrian csak nevetett.

– Mi olyan vicces? – értetlenkedett Albert, és átnyújtotta a második harisnyáját is, amelyet Gwen megvető pillantással vett át.

– Csak az, hogy Lady Martel éppen most mentette meg Ralph életét – kacagott a zsoldos.

– Valóban? Na és ki az a Ralph?

– A képzelgő éjjeliőr. Royce csak arra várt, hogy elálljon az eső, és újra meglátogathassa Ralphot.

Albert összecsapta a tenyerét.

– Akkor hát ezt meg kell ünnepelni, nem igaz?

– Majd miután a bricsesz is lekerült – közölte marconán Gwen.

– *Minden* kuncsaftoddal így bánysz? – nyüszített Albert.

– Te nem vagy kuncsaft, Albert.

– Valóban nem. Én várgróf vagyok.

Kis szünet következett, majd mindenki nevetésben tört ki.

– Jól van, na, jól van! Nesze, vidd a nadrágomat is! Vidd csak el! Minek is nekem nadrág? A méltóságom már úgysis odavan.

– Kinek kell méltóság, amikor van helyette pénz? – lökött oda neki Royce egy rakás ezüstöt, majd megfejelte egy aranyérmével.

Albert gyakorlott zsonglőr módjára kapta el a pénzeket. Meztelenül állt a tűz előtt, és mosolyogva méregette az érméket.

– Újra nemes úr lettem!

– Ezt csavard magad köré! – nyújtotta neki Gwen a pokrócot.

– Mára már éppen eleget láttunk a kutyabőrödből!

Azzal felszedte a többi ruhát, és elindult kifelé.

Albert beburkolózott a puha gyapjúba, és leült egy székre, olyan közel a kandallóhoz, amennyire közel csak tudott anélkül, hogy megégetné magát. A pénzeket az ujjai közt forgatva azt mondta:

– Az ezüst és az arany olyan szépek! Kár, hogy el kell cserélni őket.

– Ezek sem fognak sokáig tartani – sóhajtott fel Royce, és Albert felé fordult. – Ha ilyen ritkán kapunk megbízásokat, és ilyen apró erszényekből fizetnek, összébb kell húzni a nadrágszíjat. Kell valami jobban fizető munka.

– Igazából máris van egy új megbízásotok. Jól figyeljete: húsz aranyat kapunk érte, *ezenfelül* pedig a megbízó áll minden felmerülő költséget. Ami jól fog jönni, ugyanis Dél-Maranonba kell menni érte.

Royce és Hadrian felült.

– Ez gyorsan ment! – lepődött meg a tagbaszakadt zsoldos. – Általában nem dolgozol ilyen keményen.

– Igaz, de ez a munka egyszerűen az ölünkbe esett. – Egy víz-csepp gördült végig Albert arcán, és elhallgatott, amíg a pokróc sarkával kitörölte a nedvességet a hajából. – Sőt mi több, hallatlanul könnyűnek ígérkezik a dolog.

– Te ezt nem tudod megítélni, Albert! – figyelmeztette Royce.

– De ha mondom, hogy az! Igazából semmit sem kell csinálnotok. A tolvaj előredőlt, úgy vizslatta a várgrófort.

– Ki fizet húsz sárgát a semmiért? Miben áll a megbízás?

– Úgy hírlik, valaki végezni akar Lady Nysa Dulgathtal.

– Nem vagyunk testőrök.

– Van neki testőre éppen elég. Lady Dulgath egy grófnő, és hamarosan Délkelet-Maranon egyik apró tartományának kormányzója lesz, ha hűbéresküt tesz Vincent királynak. Állítólag az apja, Beadle Dulgath gróf nemrégiben elhalálozott, és a Lady az egyetlen gyermeke.

– Megölték? – kérdezte Royce.

– Nem. Az élemedett kora vitte el. Aggastyán volt, hatvanhoz közel. Csakhogy valaki kiszemelte magának a lányát. Megtud-

tam, hogy az elmúlt hónapban már háromszor törtek az életére. Mivel azonban a merényletek nem jártak sikerrel, most egy profi küldenek a nyakára. Itt jöttök ti a képbe. – Albert egyenesen Royce-ra nézett.

– Egy grófnő elleni merényletet azért nem neveznék éppen *semminek*. Mellesleg tudod, ő hogyan vélekedik ezekről a fajta munkákról – biccentett a tolvaj Hadrian felé.

Albert leintette.

– Ugyan, félreéرتesz! Nem azért fogadtak fel benneteket, hogy megöljétek. Úgy hírlík, már felbéreltek valakit a feladatra.

Royce a fejét rázta.

– Hacsak nem valami olcsójánost találtak maguknak, akkor az orgyilkos bizonyosan a Fekete Gyémánt patkósa. Nekem pedig hallgatólagos megállapodásom van az FGY-vel, miszerint nem avatkozunk egymás dolgába.

– Nem felejtettem el – nyugtatta meg Albert. – De neked nem az lesz a dolgod, hogy elkapd az orgyilkost. A te feladatod mindössze annyi, hogy felmérd a helyzetet, és tudasd Knox rendőrbíróval, *te* miként fognál hozzá Lady Dulgath megöléséhez, miáltal ő terveket szőhet a merénylet megakadályozására.

– De miért pont én kellek nekik?

Albert elmosolyodott.

– Kikotyogtam, hogy egykor a Fekete Gyémánt orgyilkosa voltál.

Royce szúrós szemeket meresztett.

– Maranonban senkit sem érdekel, mivel foglalkoztál másutt. Nemesemberekről beszélünk. Ezek úgy mérik az erkölcsöt, ahogy az érdekeik megkívánják. Nekik most elsősorban egy tapasztalt ember kell.

– Ez eléggé... – kezdte Hadrian a megfelelő szót keresgélve.

– Gyanúsán hangzik – fejezte be helyette Royce.

– Én *furát* mondtam volna – helyesbített a társa. – De egyetértetek. Nagyon különös ez az egész. Nem lehetséges, hogy éppen ez a bizonyos rendőrbíró szeretné holtan látni a grófnőt?

– Nem valószínű. Még abban sem vagyok biztos, hogy tud a dolgról. Nem ő bérelt fel minket. És azt sem igen hiszem, hogy a megbízónk államfők meggyilkolásában utazna.

– Miért, ki az? Ki a megbízónk?

Albert tétovázott egy pillanatra, aztán kinyögte:

– A Nefronita Egyház.